

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 290.

Femte Session.

90de Møde.

Overdagen den 18de Februar.

(Forts.)

Wallentin (først): Hvad det Andet angaaer, hvorvidt det overhovedet maatte være mig tilladt at tale i denne eller nogen anden Sag, da har allerede det ærede Medlem for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad), derom udtalt en Mening, som jeg troer har fundet Anerkjendelse i Thinget. Jeg synes overhovedet, at det er besynderligt, naar de, der reise Friheds- og Ligheds Bannere, ikke i Gjerningen ville lade Friheden komme til Gjennembrud, hvor den virkelig allerede er tilstede. Her i denne Sal er Ligeberettigelsen tilstede; her gjælder netop i en ganske anden Betydning end i alle andre Livets Forhold ingen Standsforffjel og ingen Standsbensyn. Jeg og enhver Anden, hvad Stilling han end iøvrigt indtager i det borgerlige Samfund, er ved Medborgeres Tillid kaldet til at have sin Plads; og, naar han tager Ordet efter sin bedste Overbeviisning, saagodt han kan, saa taler han ikke ifølge sin borgerlige Stilling, men saa taler han, som ethvert Medlem her, som dansk Rigsdagsmand.

G. Winther: Jeg kan heller ikke Andet end misbillige de Uttringer, der i den Retning, som sidst blev omtalt af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Wallentin), ere blevne fremsførte af min Ven, Rigsdagsmanden for Hølbek Amts 1ste Valgfreds (Zahle); jeg troer, at vi her skulle unde hverandre al mulig Frihed til at tale saaledes, som vi mene, og, naar en Mand her holder sig Forretningsregulativet efterrettelig, saa troer jeg ikke, der er nogen videre Grændse for, hvad han kan og bør tale om.

Med Hensyn til de Paragrapher af Udfæstet, som her foreligge, vil jeg, naaget der er talt Meget derom, dog tillade mig at sige et Par Ord. Jeg har altid søkt en levende Interesse for den Sag, som her foreligger, og jeg har, da et lignende Forslag var for i den grundlovgivende Rigsforsamling, endog stemt for, at det skulde indsættes i Grundloven; jeg beder derfor det ærede Thing ikke at tage mig ilde op, at jeg opholder det i nogle Dieblit.

Jeg vil først betragte § 8; det forekommer mig, at den Omhu, man der har vist for Hgtefolk, der attraae at leve adskilte fra Bord og Seng eller ville have Hgtefættets ophævet, er noget vidt dreven. Det forekommer mig, at Kirken ikke har en saadan særegen Forpligtelse imod dem, at der i kirkelig Henseende bør tages et særdeles Hensyn til dem, og det forekommer mig heller ikke, at Staten kan have mere at gjøre end at henvise dem til deres Sognepræst, som Staten har ansat i Folketirken.

Hvad § 9 angaaer, da har jeg været i megen Tvivl, om det var rigtigt, naar man fordrede Frihed for Menighedens Medlemmer, at man da skulde binde Præsten; men jeg skal ikke nægte, at, saaledes som Folketirkens Stilling nu er, troer jeg dog, at Staten, da Præsten lader sig lønne for at have sit Embede, ogsaa maa kunne forde af ham, at han paa tager sig saadanne Pligter uden Indyending. Det var en anden Sag, dersom Præsten frigjorde sig fra alt Samqvem med Staten og ikke fordrede Understøttelse fra dens Side, saa burde han have Frihed og ikke tvinges til Forretninger, som maaffee kunne være besværende for hans Samvittighed.

Hvad angaaer §§ 1 og 4, der indeholde